

ת"פ 35335/05/16 - מדינת ישראל נגד א מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35335-05-16 מדינת ישראל נ' מ
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אנה גולדנהירש

המאשימה

נגד

א מ

ע"י ב"כ עו"ד קוטוק

הנאשמים

הכרעת - דין

מבוא

1. הנאשם והמתלוננת נשואים 37 שנים ולהם שלושה ילדים. לאורך השנים ידעו החיים המשותפים קשיים, משברים, כאב וחולי. על אף המריבות והוויכוחים הרבים שליוו את החיים המשותפים, נותרו השניים נשואים ובמרבית השנים חיו תחת קורת גג אחת.
2. על פי כתב האישום, בשעות הערב של יום העצמאות בתאריך 12.05.16, על רקע ויכוח כספי בין הנאשם לבין המתלוננת, השליכה המתלוננת לרצפה את מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם. בתגובה איים הנאשם על המתלוננת בכך שהרים סכין מטבח וצעק בכוונה להפחידה: **"זה עולה כסף... אני עכשיו אהרוג אותך, זה עולה כסף"**.
3. הנאשם אישר דבר קיומו של ויכוח בענייני כסף ביום הרלוונטי, אישר השלכת הטלפון הנייד על ידי המתלוננת אך כפר בדברי האיום ובהחזקת הסכין. לטענתו היתה זו המתלוננת שתקפה אותו, גרמה לפציעתו ואז התקשרה למשטרה.
4. לאחר ששמעתי את העדים ועיינתי במוצגים שהוגשו לבית המשפט, מצאתי כי קיימות ראיות במידה הנדרשת בפלילים להוכחת כל האמור בכתב האישום. נתתי אמון מלא בעדותה של המתלוננת ומצאתי בחומר הראיות, לרבות אלו שהובאו על ידי ההגנה, שלל ראיות לחיזוקה. מנגד עדות הנאשם לא היתה משכנעת וחלק מרכזי בה נכבש בליבו ללא טעם סביר.

עדות המתלוננת

5. המתלוננת העידה על חיי הנישואין עם הנאשם שראשיתם מחוץ לישראל ועל הרקע למה שהתרחש ביום

המתואר בכתב האישום. כבר בשנים הראשונות לא היה האושר מנת חלקם ולדבריה נמלטה מן הנאשם לארץ לפני שנים רבות. שנתיים לאחר מכן הגיע הנאשם לישראל וביקש לפתוח דף חדש. לדבריה עם בואו לארץ הקים עסק אך כעבור חודשים ספורים קרס העסק והשניים נותרו עמוסי חובות. המתלוננת (ואף הנאשם בעדותו) תלו את ההתדרדרות שחלה במצבו הנפשי של הנאשם בקשיים שפקדו אותם בעקבות קריסת העסק (המתלוננת בעמ' 4 ש' 15 והנאשם **ת/4** ש' 16). המתלוננת העידה על כך שהנאשם אובחן כסובל מסכיזופרניה, הוא זקוק לטיפול ובעבר אושפז בבית חולים פסיכיאטרי (האבחנה והצורך בטיפול תרופתי להשגת איזון נתמכו גם בעדות עדת ההגנה מטעמו של הנאשם עמ' 12 ש' 20 לפרוטוקול מיום 7.2.17).

לגבי יום האירוע העידה המתלוננת על הוויכוח הכספי שהחל בשעות הבוקר המוקדמות ונמשך לאחר ששבה מעבודתה משעות אחר הצהריים ועד הערב (עמ' 4-5). במהלך הוויכוח הצהיר הנאשם כי אין בכוונתו להמשיך לקחת חלק בתשלום הוצאות הבית. כן אמר כי אחותו סבורה שהמתלוננת מוסיפה להתגורר איתו תחת קורת גג אחת רק בשל ההנחות להן הוא זכאי מחמת מצבו הבריאותי. המתלוננת העידה על כך שדברי הנאשם והתערבות אחותו הכעיסו אותה ובו ברגע התכוונה להתקשר לאחותו של הנאשם. כאשר לא מצאה את מספר הטלפון של האחות בזיכרון המכשיר אמר לה הנאשם: **"הם מכירים את כל החוקים והם יזינו אותך"**. המתלוננת השליכה את המכשיר בכעס על הרצפה וגרמה לניפוצו. בתגובה הניף הנאשם סכין שהיה מונח על השולחן הקטן שלצדו ואמר: **"מה את עושה? זה עולה כסף"** תוך שהוא מניף את ידו באוויר. בשלב זה התקשרה למשטרה (עמ' 5 ש' 21). לשאלת התובעת מה אמר לה הנאשם בזמן שהרים את הסכין השיבה **"כן זה עולה כסף, אני יהרוג אותך עכשיו"** (עמ' 5 ש' 29). לאחר שרוענן זיכרונה הוסיפה המתלוננת שלאחר שהודיעה לנאשם שתזעיק משטרה אמר לה **"תעשי מה שאת רוצה אני חולה לא יעשו לי כלום"** (עמ' 6 ש' 4).

6. המתלוננת הזעיקה את המשטרה והשיחה עם מוקד 100 הוקלטה ותומללה (**ת/8 ו-ת/9**). האזנה לשיחה מלמדת כי המתלוננת היתה נסערת ובוכיה. המתלוננת מסרה שהנאשם **"כל הזמן לוקח סכין עלי"**. לשאלת המוקדנית אם הנאשם עשה לה משהו עם סכין השיבה בשלילה ולשאלה אם הנאשם הרביץ השיבה בחיוב. המתלוננת דיווחה שאינה נמצאת ליד הנאשם אך הוא יודע שהתקשרה למשטרה. כן אמרה כי איננה זקוקה לטיפול רפואי.

7. בעקבות הדיווח הגיעו לדירה שני שוטרי סיור. השוטר סרגייב ערך את דוח הפעולה **ת/14** ממנו עולה שפגש את המתלוננת מחוץ לדירה בקומת הקרקע. המתלוננת נכנסה לדירה כשהשוטר בעקבותיה והצביעה על הנאשם שישב בסלון. בשלב זה בוצע תשאול בהפרדה. המתלוננת סיפרה לשוטרים על הוויכוחים הרבים ביניהם והוסיפה שכאשר הנאשם לוקח כדורים פסיכיאטריים הכל בסדר. לדבריה במהלך הוויכוח באותו היום הנאשם לקח סכין שהיתה לידו הניף אותה ואמר **"תסתמי את הפה שלך"** (הטעות במקור - נ.ת.). **לפני שאני הורג אותך**. המתלוננת מסרה לשוטר שהסכין נמצאת ליד הנאשם. השוטר ניגש לעבר הנאשם ולא איתר את הסכין. לאחר מכן המתלוננת הביאה את הסכין הנטען מהמטבח ושיערה שהנאשם החזירו לשם.

מהימנות המתלוננת

8. עדותה של המתלוננת הותירה בי רושם מהימן מאוד. המתלוננת היתה עקבית והצלחה להבהיר באופן כן את המורכבות בחיי הנישואין. עדותה לא השחירה את פני הנאשם וניכר בה שלא רצתה להחמיר את מצבו. היא העידה שעל אף דברי האיום היא יודעת שהנאשם לא יהרוג אותה וגם ציינה שלא מדובר בסכין חד (עמ' 8).

10 ש' 32). שוב ושוב העידה שאין לה רצון שנאשם יהיה בכלא וכל רצונה שיקבל טיפול רפואי (עמ' 6 ש' 20, עמ' 10 ש' 2-1, עמ' 11 ש' 4, 8). המתלוננת העידה על הקושי בחיים לצד מי שזקוק לטיפול ואת ההרעה המתחוללת כאשר אינו מתמיד בטיפול.

דברים אלו נתמכו מפורשות בעדות אחייניתו של הנאשם שהובאה כעדת הגנה.

למשמע עדות המתלוננת עלתה ברורות תחושת החמלה שהיא רוחשת לנאשם ואף הנאשם בעדותו מסר כי המתלוננת לא ישנה בלילה שקדם לעדותו, דאגה לו וביקשה שיתקשר לספר לה איך היה.

המתלוננת העידה שבחלוף הזמן לאחר התלונה ועובר למתן עדותה בבית המשפט, חזר הנאשם להתגורר יחד איתה בדירתם המשותפת. היא הסבירה שלמרות האיומים כלפיה איננה רוצה להתגרש ממנו, הם הורים לשלושה ילדים ויש להם נכדים והיא מעדיפה לשמור על שלום בית (עמ' 7 ש' 28).

בתוך כך, לא חזרה בה המתלוננת בשום שלב מתוכן התלונה. המתלוננת תיארה את הקשיים בחייהם המשותפים, את החובות והמריבות, אך הבהירה כי השניים הורים לשלושה ילדים ואין היא חפצה בפירוק התא המשפחתי.

המתלוננת נותרה עקבית בכל הנוגע לתלונה, להשמעת דברי האיום ולהנפת הסכין בדברים שמסרה לשוטר שהגיע לדירה ובעדותה בבית המשפט. מאחר ולא נשאלה דבר אודות קיומן של סתירות בין אלו לבין האמור בהודעתה במשטרה, ניתן להניח שגרסתה שמרה על עקביות גם בהשוואה לאמור בחקירתה.

דבר לא נגרע ממהימנות המתלוננת בחקירה נגדית ודבריה נותרו בהירים, הגיוניים ועקביים.

המתלוננת הכחישה הטענה שזרקה את מכשיר הטלפון הנייד לעבר הנאשם ופצעה אותו במצח (עמ' 6 ש' 32) וציינה שלא היה על הנאשם שום סימן ושום פצע (עמ' 6 ש' 32). דברים אלו נתמכו בעובדה שגובה ההודעה מן הנאשם לא ציין אף הוא כל חבלה והנאשם עצמו לא הפנה תשומת ליבו של החוקר לחבלה כלשהי על גופו.

9. המתלוננת שללה את האפשרות שהציגה הסנגורית בדבר רצונה להישאר יחד בשל כספו של הנאשם וביטלה אותה כבלתי מציאותית. המתלוננת שאלה בציניות "איזה כסף יש לו" (עמ' 7 ש' 30). גם בענין זה עדותה של המתלוננת לא נטתה לקיצוניות והיא הסבירה שהיא אכן מצפה מן הנאשם לחלוק איתה את תשלום המשכנתא וחשבון הארנונה (לפי מפתח של שני שלישי לה ושליש לנאשם) אך לא מעבר לכך. המתלוננת סיפרה על שנות חיים בהן הנאשם לא עבד, בחלקן הוכרז פושט רגל בזמן שהיא עצמה עבדה וקיבלה על עצמה תשלום חובותיו (עמ' 8 ש' 16). עדותה של המתלוננת לא נסתרה בכל ראייה או בבדל עדות. בנוסף ההגנה לא הציגה תימוכין לטענה כי החיים המשותפים מספקים רווח כספי כלשהו למתלוננת. יתר על כן, לא ברור כיצד עשויה "תלונת שווא" במשטרה לתרום לרווח הכלכלי שאמורים החיים המשותפים לספק. על פניו, התלונה עלולה להשיג בדיוק את המטרה ההפוכה של פירוק השיתוף בין השניים.

10. המתלוננת העידה על התערבות אחותו של הנאשם בחיי השניים והמלצתה החוזרת של האחות כי השניים יתגרשו. לצד זאת ציינה כי כאשר התבקשה האחות לשחרר את הנאשם ממעצר ולשמש לו אחסניה בת 10 ימים לצורך מעצר בית, חששה האחות לעשות כן (עמ' 8 ש' 6). התערבות האחות והשפעתה על הנאשם עלתה ברורות גם מעדות הנאשם ומעדות אחותו אשר הובאה כעדת הגנה לבית המשפט.

11. לאורך כל עדותה חזרה המתלוננת והדגישה שהנאשם אדם חולה וכאשר הוא מטופל הכל

בסדר, הם "חיים טוב" והוא אף עוזר בגידול הנכדים אך ברגע שהוא מפסיק לקחת תרופות מתחילות "כל התופעות" ו "הוא משתגע" (עמ' 7 ש' 10 ואילך, עמ' 8 ש' 13, עמ' 10 ש' 19, 23). המתלוננת אישרה בכנות שהזעיקה את המשטרה בלית ברירה משום שכאשר הנאשם חולה הוא "עושה בלאגן". בעדותה הביעה תסכול נוכח העובדה שאין לה למי לפנות לסיוע זולת המשטרה. כאשר היא פונה לאחותו של הנאשם זו מציעה לה להתגרש, היא חשה חוסר אונים מכך שאינה רוצה שהנאשם ישב בכלא אך היא זקוקה לעזרה שתביא לכך שהנאשם יקבל טיפול ויטול את התרופות להן הוא זקוק לייצוב מצבו (עמ' 9 ש' 30 ואילך).

12. לא נעלם מעיני כי במהלך השיחה עם מוקד 100 של המשטרה אמרה המתלוננת שהנאשם מרביץ לה. בעדותה הסבירה המתלוננת כי הבינה שהשאלה היתה האם באופן כללי הנאשם מרביץ לה ועל כך השיבה בחיוב (עמ' 9 ש' 15, ש' 23). המתלוננת הבהירה שלא התכוונה לאירוע האחרון ובחקירתה הנגדית עמדה על כך שבעבר אכן היו אירועי אלימות ואף התייחסה למקרה קונקרטי (עמ' 9 ש' 11). לדבריה ביום האירוע "רק" לקח סכין. עדותה של המתלוננת בדבר אלימות בעבר חוזקה גם בעדותה של הבת א (ת/12 ש' 21). על רקע סערת הנפש בה היתה המתלוננת בעת אמירת הדברים, כפי שהם מתועדים היטב בהקלטת השיחה בזמן אמת, אני מוצאת כי ההסבר סביר. מכל מקום לשוטר שהגיע לדירה אישרה המתלוננת כי הנאשם לא תקף אותה (כמתועד בדוח ת/14) ועל כך עמדה לאורך ההליך כולו. הסבירה של המתלוננת אשר כללו התייחסות לאלימות בעבר אינם מובאים בהכרעת הדין בגדר הרחבת חזית או בגדר השחרת פני הנאשם אלא כחלק מבחינת מהימנות גרסתה.

ראיות לחיזוק עדות המתלוננת

13. **מצבה הנפשי של המתלוננת** - מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת עולה ברורות לשמע האזנה לשיחה עם המוקדנית (ת/8). המתלוננת נשמעת היטב בבכיה ובפחדה. גם בתה א וגם חתנה יוסף העידו כי המתלוננת היתה נסערת ובוכיה (החתן עמ' 12 ש' 8 הבת ת/3 ו- ת/12 ש' 13). הבטחון שהפגינה המתלוננת בעת עדותה בדבר אי הפגיעה של הנאשם באמצעות הסכין וטיבו של הסכין לא היו מנת חלקה בעת הדיווח למשטרה. גם בתה של המתלוננת מסרה במשטרה על החשש כי הנאשם יפגע באמה ויממש את איומיו. בהודעתה במשטרה (שהוגשה בהסכמה) מסרה א כי "**אבא שלי לא בריא בנפשו ולא יודע מה לעשות הוא יכול לקבל קריזה ולהרוג את אמא שלי**" (ת/12 ש' 30).

14. **דיווח מיידי של המתלוננת על האירוע למשטרה ולבת א** - מיד לאחר השמעת דברי האיום והנפת הסכין התקשרה המתלוננת למוקד 100 והתלונה על האיום באמצעות הסכין. בנוסף התקשרה באופן מיידי גם לבתה א (עמ' 6 ש' 26). מהודעתה של א ת/12 ואף מעדותה בבית המשפט עולה כי ביום הרלוונטי היתה עדה לויכוח מילולי בין הוריה בנוגע לכסף. א הרגיעה את השניים ויצאה מהבית. כעבור כשעה וחצי התקשרה אליה המתלוננת וסיפרה לה בבכי שהזמינה משטרה לאחר שאביה "הרים עליה סכין" (ת/3). על המיידיות של השיחה ניתן ללמוד מכך שא שמעה את השוטרים שהגיעו למקום (ומדוח הפעולה והשוואה למועד הדיווח עולה שהגיעו תוך דקות ספורות).

15. יצוין כי גם הבת לאה שמעה מאמה על הריב על תשלום ההוצאות ועל כך שאביה איים עליה באמצעות סכין (ת/3).

16. **עדויות חיצוניות** - חיזוק כללי לפרטים רבים מתוך עדות המתלוננת נמצא בעדויותיהן של הבנות והחתן ואף בעדויותיהן של עדות ההגנה. כל העדים חיזקו בעדותם את דברי המתלוננת בנוגע למצבו

הנפשי של הנאשם (החתן ב-10/ת' ש' 12), לצורך בטיפול ולשינוי לרעה במצבו כאשר אינו מתמיד בקבלת הטיפול. כל העדים העידו על מריבות מרובות בין בני הזוג בענייני כסף והתמונה המשפחתית שעלתה מעדויותיהם תאמה במדויק את עדותה של המתלוננת. בתה של המתלוננת א העידה כי אביה חזר לגור ביחד עם אמה וכי מזה ארבעה חודשים הוא מקבל טיפול פסיכיאטרי (עמ' 14 ש' 7).

17. החיזוק ניתן גם לעדותה של המתלוננת בנוגע לאלימות בעבר. א אשר מתגוררת עם השניים תארה בהודעתה אלימות ובכך חזקה מהימנות המתלוננת במובנה הרחב והכללי ותמכה בתיאורה המלא על חיי המשפחה. גם א העידה שבעבר לא הגישו תלונות בגין האלימות משום שברור היה כי אביה **"לא בריא בנפשו ולא רצינו שישב בכלא אלא יקבל טיפול"** (ת' 12/ת' ש' 23).

גרסת הנאשם

18. עדות הנאשם לא הותירה רושם אמין. אמנם הנאשם שמר על עקביות בכל הנוגע להכחשת דברי האיום והנפת הסכין אולם עדותו בבית המשפט היתה שונה בפרטים מהותיים הן מגרסתו במשטרה והן מהגרסה שמסר לשוטר שהגיע לדירה. שתי גרסאות אלו שקדמו לעדות בבית המשפט סתרו אף הן זו את זו. עדות הנאשם בבית המשפט הכילה חלק מרכזי הנוגע לליבת האירוע, אשר נכבש בלבו של הנאשם מבלי שהנאשם נתן טעם סביר לכך.

19. עדותו הראשית של הנאשם נפתחה בתיאור הריב בינו לבין המתלוננת במהלכו השליכה המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד שלו על הרצפה. מיד בהמשך העיד כי המתלוננת **בעטה בו ברגל** באמצעות הנעל ורק לאחר מכן התקשרה למשטרה (עמ' 5 ש' 27). בעיטה ברגל לא הוזכרה באף אחת מגרסאותיו הקודמות של הנאשם. דומה כי אף הסנגורית הופתעה מגרסה חדשה זו שכן המתלוננת לא עומתה בחקירתה הנגדית עם גרסת בעיטה באמצעות הנעל ברגל של הנאשם. לשוטר שהגיע לדירה, דקות לאחר הדיווח למשטרה על ידי המתלוננת, מסר הנאשם כי המתלוננת השליכה את הטלפון לעברו וכי הטלפון פגע לו **במצח** (ת' 14/ת'). בחקירתו במשטרה מאותו היום לא הזכיר הנאשם כלל השלכת טלפון לעברו ולא פגיעה בו אלא חזר ואמר שהמתלוננת השליכה את הטלפון **על הרצפה**. הנאשם לא יכול היה ליישב את הסתירות (עמ' 7 ש' 23 לפרוטוקול מיום 7.2.17). תחילה טען שפחד לספר לשוטר ובאותה נשימה טען שהבחין בחבלה רק בבית המעצר באבו כביר (שם, בש' 32). מיד לאחר מכן ניסה לשלב בין התשובות וטען **"לא ידעתי מרוב פחד שככה זה יתנפח"**. אין זו תשובה מניחה את הדעת לגבי הסתירות. הנאשם הוסיף וטען כי הראה את החבלה לרופא בבית המעצר וזה אף תיעד זאת בתמונות. תמונות שצולמו על ידי רופא בית המעצר לא הוגשו ולא התבקשה על ידי הנאשם עדותו של הרופא. אין כל אינדיקציה לטענת הנאשם בזמן אמת ביחס לגורם הפגיעה ברגלו.

20. כאשר מדובר באירוע נקודתי והמחלוקת בו צרה ביותר, קיומן של סתירות הנוגעות לדברים שהתרחשו באותו אירוע היא רבת משמעות מבחינת הערכת המהימנות. הטענות המשתנות כי המתלוננת פגעה במצחו של הנאשם באמצעות השלכת טלפון, או לא פגעה בו כלל או פגעה בו באמצעות נעל והפגיעה היא ברגל מחלישות עד מאד את מידת האמון שניתן לרכוש לגרסת הנאשם.

21. הנאשם העיד בעדותו הראשית כי **"אף פעם בחיים לא איימתי עליה"** (עמ' 6 ש' 1 לפרוטוקול מיום 7.2.17). בכך פתח את הפתח לחקירה נגדית הנוגעת לעברו, וזו לימדה כי בסתירה לדבריו דווקא הורשע בעבר בעבירת איומים (עמ' 9 ש' 10 לפרוטוקול מיום 7.2.17).

22. עדויות ההגנה לא תרמו אף הן דבר להגנת הנאשם. מטעם ההגנה הושמעו עדויות אחרות ואחייניתו של הנאשם. האחות אישרה שלא נכחה בעת האירוע (עמ' 10 ש' 15 לפרוטוקול מיום 7.2.17) ולא העידה על דברי נאשם שיש להם התייחסות ישירה לאירוע או לחבלה שנגרמה לו, מעבר לאמירה הכללית כי המתלוננת נתנה לו מכות (שם בש' 16). על פי עדותה של האחות, המתלוננת חפצה בכספו של הנאשם, חפצה במגורים משותפים בגלל הנחות במיסים להן זכאי הנאשם והנאשם הוא גבר מוכה (שם בש' 26). לענין ההנחות במיסים לא צורפו תימוכין להנחות הניתנות לנאשם ולגבי היותו מוכה, יצוין כי הנאשם עצמו לא טען כי הוא מוכה וטענות מסוג זה לא עלו בהודעתו במשטרה. האחות לא העידה דבר וחצי דבר על אופן גרימת החבלה שתועדה ברגלו של הנאשם ואף לא על דברי הנאשם בקשר לאותה חבלה. למעשה חיזקה עדותה את גרסת המתלוננת בדבר מעורבותה של האחות ביחסים הזוגיים ועמדתה השלילית כלפי המתלוננת.

23. אחייניתו של הנאשם היא אחות במקצועה ובעדותה סיפרה כי עם שחרורו של הנאשם מן המעצר סיפר לה שבעת שהיה במעצר **"פתאום היו לו כאבי תופת והוא ניגש לרופא, הרופא צילם [...]** **הוא אמר שהוא נזכר שאשתו הרביצה לו ובהתחלה הוא לא הרגיש את הכאבים"**. עדותה של האחיינית לא תרמה אף היא להגנת הנאשם. האחיינית לא נכחה בעת האירוע ולגבי המכאוב ברגל שמעה ממנו באיחור. לא הוגש כל תיעוד מזמן אמת בדבר מכאוב ברגל ובדבר תלונה של הנאשם כי המכאוב והחבלה קשורים בדרך כלשהי למתלוננת. עדותה של האחיינית חיזקה אף היא את עדות המתלוננת שכן אף היא מסרה שהנאשם אובחן כחולה סכיזופרניה אך הוא אינו מקפיד על הטיפול התרופתי. האחיינית העידה שהנאשם יצא מאיזון הנפשי וכי אמרה למתלוננת **"שהוא צריך להיות מאוזן נפשית כדי שיהיה לך שקט בבית"** (עמ' 12 ש' 20 לפרוטוקול מיום 7.2.17).

עבירת האיומים

24. בחקירתה הנגדית העלתה הסנגורית טענה משתמעת לפיה לא בוצעה עבירת איומים שכן גם לגרסת המתלוננת לא חששה לחייה והסכין המדובר לא מסוגל היה להביא למותה. לראיה להעדר החשש טענה הסנגורית כי המתלוננת חזרה להתגורר יחד עם הנאשם. אין בטענות אלו לסייע להגנת הנאשם.

25. סעיף 192 לחוק העונשין מגדיר את עבירת האיומים כך: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

מבחינת היסוד העובדתי העבירה אינה דורשת התקיימות תוצאה לצורך התגבשותה. מבחינת היסוד הנפשי מדובר בעבירה הדורשת מחשבה פלילית בנוסף ליסוד נפשי מיוחד של מטרה/ רצון להפחיד או להקניט, כאשר אין הכרח בפועל שאובייקט העבירה חש תחושה פחד או הקנטה (ראו בהקשר זה רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל**, (ס) 96 4 בעמ' 106).

סוף דבר

26. אני קובעת כממצא כי הנאשם הניף סכין ואיים על המתלוננת שיהרוג אותה. קביעה זו מבוססת על מתן אמון בגרסת המתלוננת ועל החיזוקים שנמצאו לגרסתה בחומר הראיות. שמיעת מכלול

הראיות פרשה תמונת חיים מורכבת של בני זוג אשר חייהם אינם קלים הן במישור הקיומי והן בשל מצבו הבריאותי של הנאשם. בינתיים חזר הנאשם לקבל טיפול באופן מסודר והחיים חזרו למסלולם המפרך. הקשיים ומלחמת ההישרדות אינם פותרים את הנאשם מאחריות למעשיו ואני מרשיעה אותו במיוחס לו בכתב האישום, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ז, 01 מרץ 2017, במעמד הצדדים